

Somfai Anna

AZ ŐRÜLT

[BOROTVAÉLEN]

2018-05-29 | **BOROTVAÉLEN, NOVELLA**

Esténként szeret a legjobban dolgozni. Hat után mennek haza, először a titkárnők, aztán a gyerekesek, legtovább a doktoranduszok maradnak a folyosó végi szobában, ők is csak ilyenkor, vizsgaidőszakban. Amint kiürül a tanszék, előveszi a napközben félbehagyott munkát, és a ceruzája mintha magától indulna a helyes irányba. Nem tudja, mi az a mágia, ami ilyenkor egy pontba fókuszálja a gondolatait, máskor meg minden igyekezete ellenére szanaszét szórja azokat. Miért nem dolgozol itthon, kérdezte Panni, hidd el, nem zavarnálak, bezárkózhatasz, rád sem nyitom az ajtót. Nem

tudta, mit feleljen, miként fogalmazhatná meg, miért szükséges éjszakáig az irodájában maradnia. Mondja azt, hogy ilyenkor az íróasztal lámpája pont megfelelő szögben esik a papírra? Vagy hogy napközben a legkisebb zaj is kizökkenti, és hogy mindenki, még Panni jelenléte is nyomasztja?

a végtelenül unalmas munkád

Téged semmi sem érdekel, csak a végtelenül unalmas munkád, kiabálta Panni, és bevágta az ajtót maga mögött. Ő meg csak ült, és nem értette, miért vádolja, amikor aznap

épp miatta jött haza. Panni névnapja volt, otthon vacsoráztak, ő virágot hozott. A desszert közben Panni váratlanul lecsapta a villát, hiába próbálok veled beszélgetni, belőled csak tömondatokat lehet kihúzni. Nemhogy elmennénk színházba, barátokkal vacsorázni, standup klubba, vagy akárhová. Nem érdekli a színház, felelte Panninak, és társaságban sem érzi jól magát, főleg, ha közben más dolga volna. Panni sporttáskába dobálta a holmiját, és ő hiába próbálta visszatartani, elment. Kétéves kapcsolatuk során nem először.

Most pedig épp miatta nem tud koncentrálni, már századszor olvassa ugyanazt a bekezdést a cikkben, amit ki akart javítani. Pedig ez az este tökéletesen ugyanolyan, mint bármelyik másik, teljes csend veszi körül, vagyis nem, mégis mintha valami zajt hallana. Igen, most, hogy belegondol, korábban is hallott valami mozgást a folyosó felől, csak akkor nem figyelt, azért nem, mert a cikket olvasta, vagyis mégsem, csak olvasni próbálta, mert közben Pannira gondolt, meg Panni névnapjára, és hogy miért lett rögtön ideges, miért képtelen rá, hogy higgadtan, értelmesen beszéljen vele. Rosszul kommunikál, mondta Panni, amikor még csak terápiás kezelésre járt hozzá. Meg hogy azért dadog, mert fél a szavaktól. Panninak eleinte tetszett a félénksége, neki meg Panni tetszett, hogy kedves hozzá, és megérti őt.

Most már biztos, hogy valaki járkal odakinn, a lépések közelednek, mindjárt az irodájához érnek. Talán a biztonsági őr, bár ő általában később jön, éjfél körül. Lehetne akár Panni is, hisz előfordult már, hogy benézett hozzá. Mikor legutóbb kibékültek, akkor is váratlanul jelent meg az irodájában, ő pedig szó nélkül átölelte. Sajnos, mégsem Panni, az ő cipője élesebben, ritmusosabban kopog, nem ilyen ormótlan, összevissza tempóban trappol. A léptek megtorpannak az ajtajánál, ő meg lassan, kényszeredetten hátrafordul a gurulós székkal.

Még arra sincs ideje, hogy meglepődjön. Az ajtóból ismeretlen, robusztus figura mered rá, az arcáról ítélve huszonnyolc-harminc körül járhat, a haja zselézett, fél fülében alumínium karika, dzsekije a vállára dobva. Első gondolata, hogy ki akarják rabolni. A mobilja az íróasztalon hever, gyors kézmozdulatot tesz felé.

– Hozzá ne merj nyúlni – veti oda az alak, majd belép, becsapja maga mögött az ajtót, nekítámasztja a hátát, a dzsekijét meg hanyag mozdulattal az asztalra dobja, pontosan a vezetékes telefonkészülékre.

utálta a krimiket

Mint egy filmen, úgy bámulja a betolakodót, csak ez a film most itt játszódik, az irodájában, és neki semmi kedve a főszerephez. Mindig is utálta a krimiket, különben sincs hová menekülnie, az ablakot esélye sem lenne kinyitni, és hiába kiáltana, senki sem hallaná meg. Az alak meg csak némán fixírozza őt, várja, hogy megszólaljon, míg ő egyszerűen fuldoklik, képtelen kilökni a szavakat magából.

– Mit a-kar – formálja meg nagy nehezen a kétszavas mondatot.

Hiába a terápia, amikor ideges, még mindig dadog, most nem képes bekapcsolni a relaxációs módszert, amit Pannitól tanult. Próbál a tengerpartra gondolni, de nem érkeznek meg a képzeletbeli hullámok, nagy levegőt vesz, újra megszólal.

– Félre..ér..tés..

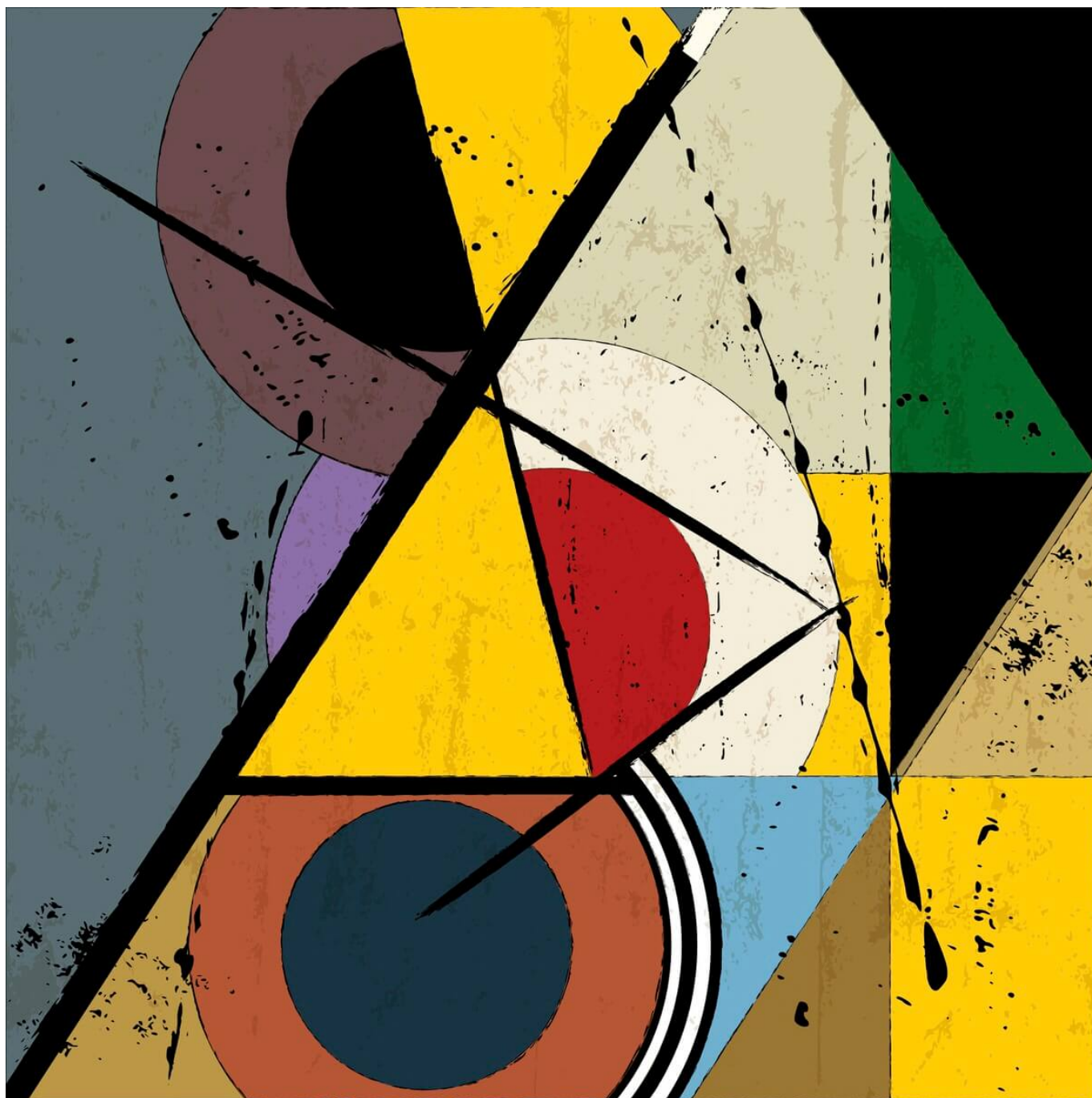
– Mit dadogsz itt összevissza. Te értesz félre valamit, most megöllek.

Ez az egész nem lehet igaz. Akárha valami rossz álomba csöppent volna, fogalma sincs, mit tegyen. Görcsösen kapaszkodik a gurulószék-karfájába, és az egyetlen dolog, ami felmerül a tudatában, Panni. Hogy talán már sosem lesz alkalma kibékülni vele, és megmondani, megmagyarázni, mit is, úristen, nem kalandozhat el, koncentrálnia kell, mit tegyen. Izzad a keze, síkos lesz tőle a szék karfája, az ujjbegyei kifehérednek a szorításban, a gyomra görcsbe rándul.

– Szóval, kémiát tanítasz. Aztán elvágod a szerencsétlen diákokat, ugye?

Ha ez az alak ivott volna, egyszerűbb eset lenne, de nem látszik részegnek. Talán drogos lehet, megnézi a pupilláját, nincs kitágulva, inkább mintha gúny villanna a megállás nélkül ide-oda ugráló tekintetében. Lehet, hogy egyszerűen örülttel akadt dolga. Lelki sérülttel, mondaná Panni, akinek a pszichiátria a szakterülete. Panni gyakran mesélt a pácienseiről, bár ő nem mindig követte az ide-oda kacskaringózó

történeteket, pedig figyelt, csak éppen másra, például Panni száját nézte, ahogyan az könnyedén, erőfeszítés nélkül formálja a pont megfelelő szavakat, vagy épp egy-egy részlet ragadta meg a figyelmét, de Panni addigra már rég máshol tartott.

Próbálja felidézni, mit is mondott Panni, közben a szája szélét harapdálja, megvan, a nyugalom megőrzése. Persze végül Panninak sem sikerült megőriznie a nyugalomát, épp emiatt vesztek össze, bár ő nem pszichiátriai eset. Megint elveszti a fókuszt,

ahelyett, hogy összpontosítana, szóval, nem szabad pánikolni, ez volna a lényeg. Becsukja a szemét egy pillanatra, a tenger hullámzására összpontosít, felé sodorják a szavakat, ez az, most nem rontja el még egyszer, meglovagolja a hullámot.

– Nézze, ez itt a fizika tanszék, biztosan összekever valakivel...

– Mindegy. Megbuktattak, érted?

– De nem én voltam. Az idén egyáltalán nem vizsgáztatok.

– Az is mindegy. Valakinek fizetnie kell, nem gondolod? Hiába vezettem le frankón, az a hülye ignorálta az elméletemet. Pedig minden az energiahullámokból következik. Az energiahullámok a kezdeti szingularitásból erednek, és nincs más dolgunk, mint kiszámítani a pályájukat, egészen a mostani időpillanatig. Érted? Az az idióta meg azt állította, hogy nem detektálták őket.

lehetett brilliáns

Nagy levegőt vesz, mintha kívülről hallaná a saját hangját, nem volt igaza a kollégának, magyarázza higgadtan, biztosan nem értette meg a levezetést, ami persze lehetett brilliáns. A tudományban gyakori, hogy

a forradalmi gondolatokat nehezen és lassan ismerik fel, mondja, és egészen belelendül a magyarázatba. Felhossa Galileit és Giordano Brunót, a hatás kedvéért még Einstein nevét is előcitolja. Látja, ahogyan az örült vibráló tekintete lassan megnyugszik, és megállapodik rajta.

– Tudsz te okosan beszélni.

Most mit mondjon, mivel tartsa fenn az érdeklődését? Lázasan kutat valamiféle gondolat után, bekapaszkodik az első szakkifejezésbe, ami véletlenül az eszébe ötlik.

– Úgy gondolom, a hullámai nem-lineárisak lehetnek, és ezért nem detektálták őket.

Tudja, a nem-lineáris jelenségeket sokkal nehezebb kísérletileg kimutatni...

– Ez eszembe sem jutott. Barátom, zseni vagy!

Panni. Ha lecsillapodott, bármit elérhetsz nála, mondaná.

– Kolléga úr, nem fáradt el nagyon? Arra gondoltam, holnap folytathatnánk a diszkussziót.

Az őrült ravaszul pislog.

– Azt hiszed, ilyen könnyen megszabadulsz tőlem? Ne reménykedj, hogy végül megmenekülhetsz!

Felsóhajt, megtörli a homlokát, és kétségbeesetten szabadkozik, neki igazán öröme szolgál a konzultáció, csak az időpont kissé kései. Nincs más hátra, folytatja a játékot az eddigi szabályok szerint.

– Rendben, mit szólna hozzá, ha felírnánk az energiahullámaira valamiféle diszperziós relációt?

– Írjad bátran, azt még megvárom.

Szakad róla a víz, miközben felír valami bonyolultnak ható képletet. Mi lesz, ha megkéselei? Esetleg lelövi hátulról. Hosszasan magyaráz, újabb tagot tesz az egyenletbe, közben figyeli a hatást. Látja, ahogyan a zavarodott tekintetben enged a feszültség, és az őrült ásít egyet. Most kell lépnem, határozza el magát hirtelen.

– Kolléga úr, bajban vagyunk.

– Hogyhogy?

– Éjfélkor körbejár a biztonsági őr, először bezárja a külső kaput, azután ellenőrzi az irodákat. Perceken belül megérkezik, magának nincs belépőkártyája, a külső kapu pedig, most veszem csak észre, már legalább félórája zárva.

– Az anyját, most mit csináljunk?

– Szerencsére van kulcsom az épülethez. Legjobb lesz, ha gyorsan kiengedem vele.

Odavágtat az irodaajtóhoz, feltépi. Rohan a kijárat felé, az őrülttel a nyomában. A kapu persze nyitva, a biztonsági őr sehol, mindenesetre úgy tesz, mintha elfordítaná a kulcsot.

– Kösz, haver, megyek is.

Az ajtóval a kezében az őrült még visszafordul:

- Azt hiszed, nem vagyok komplett, ugye?
- Dehogy - vágja rá, majd a lélegzetét is visszatartja.
- Te vagy a bolond, hogy ilyen későig tolod a melót.

Csak áll, és nézi, ahogyan az őrült a vállára csapja a farmerdzsekit, és eltűnik az éjszakában. Lassan kiengedi a levegőt, visszamegy az irodájába, lerogy a székre, a kezébe temeti az arcát. Nem tudja, mennyi idő telik el, míg végre felnéz, kézbeveszi a telefont, és beüti Panni számát. Sokáig kicsengeti, hátha Panni felébred, vagy hátha ébren van, és mégis felveszi.

kép | shutterstock.com